

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690208256.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Nu svandt min Rus, og atter dukkede faste Former frem af Lysvældet, og Verdens dumpe Lyde kvalt es ej længer af Æterens Harmoni. Da saa jeg, hiddragne af den samme Længsel og Tørst, der udtørrede min egen Gane og Tunge, en Skare ile forbi os mod Alverdens Længsel, Salighedshavet, hvis Kraft omhyllad mig nys. Mænd og Kvinder vare de, de sidste flest og nogle iblandt dem Nonner. Hvidklædte vare deres Legemer, og lysende straaledede deres drømmende Aasyn. Da standsede min Munk, sortklædt som Klippen, en tungtgrublende, mørk Klippe selv, blot med en Stivnen af sin venstre Haand den hvide Skare. Knælende med indøvet Lydighed ventede de hans Ord; men som en dybt forelsket Brud og Brudgom lytter til Eros' Tale mer end til Præstens, saaledes hvilede alle deres Sanser, omtaagede sødt, i Salighedens Hav. Med dyb og angstfuld Røst talte min Munk: »Ere I beredte? Ere I afførte al jordisk Længsel? Ere I ganske afdøde fra Selvet? Thi hvo, som u værdelig drikke af denne Kalk, skulle dø den evige Død.« Men med 33 den samme Klang, hvormed Martyrerne svarede Cæsar Nero, raabte de med een Røst, som om de alt ikke mere vare enkelte Selv: »Ja, ja. Beredte. Ja.« Og igen: »Beredte, beredte.« Og atter gik en Bølge af salige Suk og rødmende Ild ind over de hvide, og alle istemte med frydefuld Røst: »Beredte, beredte. Ja, til det himmelske Bryllup ere vi beredte. Ja, ja. Ja, ja. Til Bryllup beredte.« Da skød en Baad med Purpursjæl i gylden Raa sig smidigen ind under den vandrende Skares Fødder, og et som St. Elms Ild flammende Vindpust førte dem ud over Havet. Det greb i Nonnernes Hovedlin og Kvindernes Slør, og blufærdig rødmende dækkede de med det løsnede Haar den fremsmilende Barm. Men en Taage, hvid og fin som et Brudeslør, dækkede snart Skarens Forsvinden.